

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Q A R K, s. r. o.**, IČ: 602 81 341, se sídlem v Chomutově, ul. Školní č. p. 1162, PSČ 430 01, zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, ul. I. P. Pavlova č. p. 38, PSČ 360 01, **proti žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/14, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2015, č. j. 77/UPS/2015-3, JID: 62070/2015/KÚUK/Buch,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 7. 7. 2015 prostřednictvím svého právního zástupce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 5. 5. 2015, č. j. 77/UPS/2015-3, JID: 62070/2015/KÚUK/Buch, kterým bylo zamítnuto její odvolání vůči rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odbor obecní živnostenský úřad, ze dne 12. 1. 2015, č. j. MMCH/02979/2015, jímž bylo dle ust. § 169 odst. 2, odst. 3, odst. 5 a odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění, pro umístění stavby: „Nástavba bytové jednotky v č. p. 5742, Rooseveltova, Chomutov“ na pozemích st. p. č. 433/1/ 433/2 parc. č. 431/10 v k. ú. Chomutov II., žadatele o povolení výjimky, a to Ing. Mgr. P. K. Současně žalobkyně požadovala, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek a žalovanému uložil povinnost uhradit jí náklady předmětného soudního řízení.

Žalobkyně se tedy předmětnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhala soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného, které se týkalo povolení

výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobkyně napadla „rozhodnutí“, které spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., tj. že se jedná o „rozhodnutí“, které není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobkyně.

Při učinění závěru o kompetenční výluce ze soudního přezkumu dle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. žalobou napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu, soud vycházel ze skutečnosti, že otázkou, zda rozhodnutí ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu ust. § 169 stavebního zákona je rozhodnutím vyloučeným z přezkumu ve správním soudnictví, či nikoliv, se výslovně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 - 66, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2908/2013 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že *„(r)ozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“*

Na právě předestřené závěry obsažené v dotyčném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 - 66, pak bylo navázáno např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 As 94/2013 - 23, kterým bylo bezvýhradně potvrzeno odmítavé usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2013, č. j. 30 A 11/2012 - 49, vůči žalobě týkající se rovněž rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu, kdy žaloba byla odmítnuta pro nepřipustnost dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na ust. § 68 písm. e) a ust. § 70 písmeno a) s. ř. s., neboť

bylo shledáno, že předmět tehdy napadeného rozhodnutí nevyvolává žádné bezprostřední právní účinky na práva či povinnosti kohokoliv, neboť je pouze jedním z podkladů teprve následných řízení o povolení stavby, jejíž realizace je zamýšlena žadatelem o povolení výjimky.

V daném případě soud neshledal jediný důvod, proč by právě předestřená ucelená judikatura reprezentovaná především rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 - 66, plně nedopadala i na předmětné rozhodnutí žalovaného ve věci povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu ust. § 169 stavebního zákona a proč by ohledně něj neměla být dána výluka ze soudního přezkumu. Je tomu tak proto, že i v daném případě předmět žalobou napadeného rozhodnutí nevyvolává žádné bezprostřední právní účinky na práva či povinnosti kohokoliv, neboť je pouze jedním z podkladů teprve následných řízení o povolení stavby, jejíž realizace je zamýšlena žadatelem o povolení výjimky. Tomu ostatně koresponduje poučení, které poskytl správní orgán I. stupně žalobkyni ve svém rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, když v závěru poučení bylo výslovně uvedeno, že „(p)ovolení výjimky nenahrazuje rozhodnutí potřebná pro umístění a provedení předmětné stavby“.

Žalobkyně by měla brát v potaz, že ani v případě kladného rozhodnutí o žádosti o předmětnou výjimku s nástavbou bytové jednotky v č. p. 5742 v Chomutově, ul. Rooseveltova, nemůže být bez dalšího započato. K tomu může dojít pouze ve vlastním povolovacím řízení, ať již územním či stavebním (prvoinstanční správní rozhodnutí mluví o výjimce pro územní řízení na změnu stavby). Není přitom směrodatné, že rozhodnutí o udělení či neudělení dané výjimky ve své podstatě předurčuje rozhodnutí ve věci samé. Jakkoli totiž nelze brojit přímo proti rozhodnutí o výjimce z technických požadavků na stavby, zcela jistě lze brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání nebo nevydání přivolení stavebního úřadu k ní. Samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky však není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde pouze o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením vedeným podle stavebního zákona, a teprve výsledek tohoto řízení je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení. Posouzení splnění technických požadavků na stavby, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků, tak není vyloučeno ze soudní ochrany, když jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního. Z uvedeného lze tak jednoznačně dovodit, že žalobou napadené rozhodnutí o výjimce z technických požadavků na výstavbu je právě tím rozhodnutím, které není samostatně přezkoumatelné podle ust. § 65 s. ř. s., a to i v kontextu výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 - 66.

Odepření soudního přezkumu v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti – *denegatio iustitiae*, ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Lze tedy hovořit jen o jakési dočasné exempci ze soudního přezkumu s tím, že na soud se lze v předmětné věci obrátit správní žalobou až proti případným důsledkům rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, tzn. proti rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti je nutné si uvědomit, že právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány jsou povinny při navrhování, umísťování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb postupovat podle obecných technických požadavků na výstavbu, obecných technických

požadavků zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace a technických požadavků stanovených prováděcími předpisy (souhrnně "obecné technické požadavky"). Plnění těchto požadavků tedy není nikdy posuzováno samo o sobě samoúčelně, ale vždy v souvislosti s dalšími požadavky v rámci územního, stavebního či jiného řízení. Splnění obecných technických požadavků na výstavbu je potom pouze jednou z mnoha záležitostí posuzovaných v rámci tohoto řízení, které vůči tomuto řízení vystupují akcesoricky. Není proto rozhodné, zda řízení o výjimce probíhá ve spojení s územním, stavebním či jiným řízením ve věci samé nebo samostatně. Rozhodování o výjimkách z obecných technických požadavků na výstavbu se vyskytuje pouze v souvislosti s některým z těchto „hlavních“ řízení ve věci samé, jež musí nutně proběhnout, aby byl naplněn cíl, který je žádostí na povolení dané výjimky sledován. Soud opětovně zdůrazňuje, že posouzení splnění obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků není vyloučeno ze soudní ochrany, ovšem jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního. Účastníci řízení, kteří tak jako v souzené věci sledují odlišné zájmy (na jedné straně žadatel o výjimku – zpravidla vlastník dotčené nemovitosti, na druhé straně ostatní účastníci řízení – vlastníci sousedních nemovitostí včetně žalobkyně), proto nebudou uvedeným postupem zkráceni na svém právu přístupu k soudu.

Tento závěr konvenuje jednak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví, tj. přezkumu rozhodnutí konečné povahy, jimiž je zasahováno do práv a povinností určitého subjektu, jednak i zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení. Případné připuštění soudního přezkumu proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu by znamenalo neopodstatněnou partikularizaci příslušného územního, stavebního či jiného řízení jako celku, která by v konečném důsledku vedla k prodloužení tohoto řízení.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává rozhodnutí žalovaného ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu rozhodnutím nenaplňujícím atributy ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a tedy rozhodnutím, které je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví ve smyslu ust. § 70 písm. a) s. ř. s., byl proto soud nucen konstatovat, že žaloba proti němu je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Žalobu tudíž v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. soud odmítl v návaznosti na ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. a) s. ř. s. Z důvodu odmítnutí žaloby pro nepřípustnost soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož žalobkyně dosud neuhradila soudní poplatek za podanou žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, soud o případném vrácení soudních poplatků žalobkyni nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. července 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová